

Epistola lui Iacov – Lecția 12



Rugăciunea aducătoare de vindecare



Iacov 5:13-20



“Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.”

SCOPUL LECȚIEI

- ✓ Să ne motiveze la rugăciune
- ✓ Să ne ajute să transformăm relațiile dintre noi într-un mediu vindecător

Ne aflăm în fața ultimului pasaj din cartea Iacov. Deși la prima citire ar putea să pară ca o sumă de îndemnuri finale mai mult sau mai puțin aleatoare, pasajul de față nu doar că este strâns legat de cel anterior ci are rolul de concluzie la întreaga carte.

Rolul încercării în viața creștinului este cu siguranță o temă centrală în Iacov. Încă din primul capitol, Iacov ne arată că încercarea credinței este o constantă în drumul spre *desăvârșire*. Dar încercarea în sine nu ne întărește în mod automat credința, ci este nevoie de o raportare corectă la încercare. Iar pentru aceasta, avem nevoie să cerem înțelepciunea de sus. Așadar, încă de la începutul cărții, Iacov a subliniat că fără *rugăciune* este imposibil să ne raportăm corect la încercări.

- 1) Recitește epistola lui Iacov, focalizându-te în special asupra pasajelor care vorbesc despre rugăciune. În timp ce citești, meditează la rolul rugăciunii în viața creștinului, ținând cont și de gândurile de mai jos:

Rugăciunea este o temă importantă în Iacov (1:5-8, 3:9-10, 4:2-3, 5:13-18). Cu excepția referințelor la binecuvântarea lui Dumnezeu (3:9-10) și la cântările de laudă la adresa lui Dumnezeu (5:13), rugăciunea în Iacov este o rugăciune de cerere. Există două aspecte legate de rugăciunea de cerere în viziunea lui Iacov care merită menționate.

- În primul rând, rugăciunea se bazează pe cunoașterea lui Dumnezeu ca și *cel care dă daruri bune* (1:5, 13). Dacă Dumnezeu dă daruri bune copiilor săi (vezi Matei 7:11), cu siguranță cel mai important din aceste daruri este chiar darul de care aceștia au cea mai mare nevoie: *înțelepciunea care vine de sus prin care oamenii pot trăi în ascultare de voia lui Dumnezeu*.
- În al doilea rând, Iacov este în mod evident preocupat să puncteze condițiile care trebuie îndeplinite pentru ca rugăciunea să fie ascultată. (1:6-8, 4:3, 5:14,16). Aceste condiții se regăsesc și în învățătura lui Isus și scrierile apostolilor – rugăciunea trebuie să fie făcută cu (în) credință (Matei 21:21-22, Marcu 11:22-24), trebuie să fie în acord cu voia lui Dumnezeu (1 Ioan 5:14), ar trebui să fie spusă în numele lui Isus (Ioan 14:13-14, 16:23-24), trebuie să fie făcută de *oameni neprihăniți – care trăiesc în ascultare de Dumnezeu* (1 Ioan 3:22)

Iacov contrastează rugăciunea *făcută cu credință* (1:6, 5:15) cu *rugăciunea plină de îndoială* a oamenilor care cochetează atât cu lumea cât și cu Dumnezeu (1:6-8, 4:3). Aceștia din urmă oscilează între a se încredere în Dumnezeu și a căuta ajutor și în altă parte. S-ar putea ca rugăciunea lor să fie doar de pe buze – să nu își dorească cu adevărat ceea ce-i cer lui Dumnezeu – sau ca ei să importe în rugăciunea lor dorințe lumești, cerând lucruri de dragul plăcerii sau câștigului lor personal (vezi Iacov 4:3). În contrast, cei care cer cu credință, fără să se îndoiască sunt gata să se subordoneze în întregime voii lui Dumnezeu.¹

¹ Adaptat din *James*, de Richard Bauckham, 1999, Routledge, London.

- 2) În versetul 13, Iacov se adresează la două categorii de persoane. Care sunt acestea? Oare un om care trece printr-o încercare poate să fie cu “inima bună”? În lumina textului din Iacov 1:2-4, am putea afirma că a avea inimă bună ține și de semnificația pe care o dai încercării prin care treci?
- 3) Gândindu-te la rugăciune, care din următoarele afirmații ți se pare mai potrivită. De ce?
 - ❖ Rugăciunea este brațul care mișcă mână lui Dumnezeu (sau rugăciunea mișcă mâna care mișcă universul)
 - ❖ Rugăciunea este procesul prin care inima noastră este mișcată în direcția ascultării de Dumnezeu.
- 4) Atât în caz de boală fizică cât și atunci când ne simțim slăbiți spiritual (descurajați, apăsați de vinovăție sau alte greutăți, răniți de acțiunile altora etc) Iacov ne îndeamnă la rugăciune. Este rugăciunea o *constantă* în viața ta? Analizează-ți modul în care îți petreci timpul cu sinceritate și notează când te rogi, despre ce te rogi, pentru cine te rogi etc. Împărtășește aceste lucruri cu grupul tău sau cu o altă persoană de încredere. Discutați și despre cum *ați dori* să arate viața voastră de rugăciune și ce puteți face practic în acest sens.
- 5) Iacov subliniază că rugăciunea poate să aducă două tipuri de vindecare în viața unui om. Care sunt acestea? Este una mai importantă decât cealaltă? De ce?
- 6) Pentru mulți, Iacov 5:15 este o garanție că Dumnezeu răspunde instantaneu la rugăciunea făcută cu credință. Oare asta înseamnă că atunci când în urma rugăciunii nu apare și vindecarea, credința noastră este insuficientă? Cum îți argumentezi răspunsul?
- 7) Iacov subliniază importanța *comunității* în viața creștinului. Relația cu ceilalți este vitală și atunci când vine vorba de rugăciune și vindecare fizică și spirituală. Oare cum am putea face din grupurile noastre / relațiile cu ceilalți creștini un mediu vindecător prin care să fim eliberați de povara păcatelor noastre și motivați să îl slujim pe Dumnezeu cu toată inima? Meditează și la aspectele prezentate mai jos:

Pentru mulți, mai ales din lumea vestică, “cine sunt eu” este o întrebare la care se răspunde în mod individualist – sunt ceea ce fac, ceea ce devin prin forțele mele etc. Dar ca și creștini, noi am recreați nu ca indivizi izolați care cred în Isus ci ca *un popor, o comunitate a celor răscumpărați*. Ca și creștin, eu îi aparțin lui Dumnezeu și în același timp aparțin fraților și surorilor mele. Sunt în Hristos *împreună* cu ceilalți care sunt în Hristos. Aceasta este identitatea mea fundamentală.

Manifestarea exterioară a acestei identități, însă, e uneori dificilă. S-ar putea să crezi în importanța comunității, dar să fii frustrat de superficialitatea relațiilor pe care le ai cu cei din jurul tău (de multe ori, nu din vina ta). Nu are nici un rost să începi o campanie de educare a celorlalți în care să le spui cum ar trebui să se comporte. Fii tu un model și exemplu pentru ei. Devino o binecuvântare prin ospitalitatea ta și grija practică față de cei din jur. Încurajează și roagă-te pentru (și cu) alții. Adună în jurul tău un grup de oameni care sunt gata să-ți împărtășească viețile și să se susțină unii pe alții în credință. Uneori, grupurile noastre mici sunt doar puțin mai mult decât niște întâlniri. Transformați grupul vostru într-o *comunitate* încurajând vulnerabilitatea, deschiderea și rugăciunea unii pentru alții într-un context de încredere. Astfel, relațiile noastre ar putea fii cu adevărat *un mediu al vindecării* iar noi vom experimenta ceea ce Iacov afirmă în încheierea epistolei sale: *dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate.*²

² Adaptat din *Total Church*, Tim Chester & Steve Timmis, 2008, Crossway, Wheaton.